

OSKAR OBSERVERAR

Irritationsmoment sett ur en elektronisk aspekt

Häromdagen när jag var på gymmet var radion på och ett programslag var "Vad stör du dig mest av allt på när du är ute och surfar på internet?". Det var intressant att höra att vissa människor störde sig på bagateller och andra på riktigt stora i-landsproblem. En person berättade hur dennes irritation växte av att exempelvis se alla nyblivna mammor (hen var noga med att påpeka att det var just mammorna), som lade ut bilder på bebisen sex, sju eller åtta gånger – om dagen!

Kort därpå var det en person, som verkligen äcklades av (ja, det var exakt de orden) att se alla kärlekspar, som skrev hur de älskade varandra på varandras Facebook-väggar och hur den andra genast kommenterade detta med ett hjärta och något supergulligt tillbaka.

Jag skriver bara en sak – slappna av! Varför stör vi oss så mycket egentligen och vad kan vi göra åt det? Jag vet själv hur jag flera gånger har himlat med ögonen i min ensamhet när jag för tredje gången samma dag läser statusen om Gottfrid, som har bajsat på sig och blöjan måste bytas. Intresseklubben antecknar självklart, men vem är jag att döma? Jag har själv inte barn än, men det kanske kommer finnas ett otroligt intresse att få veta mer om bebisars fekalier när jag själv blir pappa. Om engagemanget för andras barns bajs-korvar inte intresserar mig då heller kan jag alltid gå in på inställningar på mitt Facebook-konto och slippa uppdateringar från exempelvis Gottfrids föräldrar, som båda lägger ut onödiga (eller nödiga...) statusar.

Om nu två personer är så otroligt kära i varandra och inte vågar säga detta ansikte mot ansikte, låt dem då få njuta av varandras kärlek genom den elektroniska vägen. Det är inte alla som kan uttrycka sina verkliga känslor när de möter personen IRL (in real life – i verkliga livet) och därför är det kanon att det bara behövs ett tangentbord, en dator med internet-uppkoppling och ett Facebook-konto, som kan lösa det här problemet.

Jag hade tänkt att det här skulle bli en rakt igenom seriös krönika, men på något sätt tycker jag det är minst lika viktigt att använda sig av humorn i sammanhanget kring nätet och allt vad detta elektroniska fenomen gör med oss människor. Det skulle aldrig vara så att jag skulle gå så långt, som jag läste i en insändare för ett tag sedan, att jag skulle stänga ner mina konton på de sociala medierna och börja skriva för hand istället. Nej, för det första är jag alldeles för lat för det och för det andra så känner jag att jag får mer energi av det än vad det tar.

Dessutom vill jag inte missa nästa gulliga video, som läggs ut på en skrattande hund iklädd en figursydd kimono eller för den delen två dansade giraff, som helt plötsligt blir brunstiga och började inleda någon slags parningsritualdansen istället. Humor är ett viktigt redskap och får i alla fall mig att förtränga Gottfrids avföring och turturduvornas kärleksbombarderingar.